

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019r.,

sprawy **L.B.**

skazanej z art. 280 § 2 k.k.

i **T.O.**

skazanej z art. 280 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 4 grudnia 2018r., sygn. akt II Aka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. ,

z dnia 16 października 2017r., sygn. akt XII K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazaną L.B. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w części jej dotyczącej;**
- 3. zwolnić skazaną T.O. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- 4. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. Ł.R. – Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej L.B.;**

5. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M.J. – Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej T.O..

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 4 grudnia 2018r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z 16 października 2017r., skazującego T.O. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k.

W kasacji od orzeczenia Sądu odwoławczego obrońca podniósł rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 392 § 1 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Tytułem wstępu należało stwierdzić, że kasacja znalazła się na granicy dopuszczalności, ponieważ zarzuty rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w ogóle nie powinny się w niej znaleźć. Norma zawarta w art. 4 k.p.k. jest dyrektywą o charakterze ogólnym, nakazującą uwzględnienie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zarzut naruszenia tego przepisu powinien ukazywać naruszenie norm tworzących konkretne zakazy lub nakazy. Tymczasem skarżący ograniczył się do gołosłownego stwierdzenia, że Sąd nie powziął uzasadnionych wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego. Fakt, że jednocześnie nie wskazał na uchybienia w procedowaniu Sądu Apelacyjnego, odbierał skardze charakter kasacyjny. Podobnie wadliwie sformułowano zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., bowiem przepis ten odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś do zastrzeżeń strony

niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Nietrafny był również zarzut rażącej obrazu art. 7 k.p.k., który również dotyczył bezpośrednio wyroku Sądu I instancji, a przecież oczywistym jest, że strona kasacją może zaskarżyć tylko prawomocny wyrok Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Zarzut o charakterze kasacyjnym powinien przedstawiać uchybienie obciążające wyrok Sądu Apelacyjnego w [...], wskazujący na to, że Sąd odwoławczy niewłaściwie przeprowadził kontrolę odwoławczą. Oceniane zarzuty nie miały takiego charakteru i zostały zwrócone przeciwko podstawie faktycznej rozstrzygnięcia Sądu *meriti*, czyli nie spełniały ustawowych wymogów.

Zarzut z art. 392 § 1 k.p.k. był już przedmiotem kontroli apelacyjnej i Sąd odwoławczy stosownie do art. 433 § 2 k.p.k. odniósł się do niego, a treść uzasadnienia była w pełni zgodna z wymogami sformułowanymi w art. 457 § 3 k.p.k. Nie umniejszał wagi zeznań pokrzywdzonej fakt, że została przesłuchana jedynie w postępowaniu przygotowawczym. W.S. złożyła wyczerpujące zeznanie, przy czym żaden z innych dowodów nie tylko nie podważył wiarygodności przekazanych przez nią informacji, ale wręcz zeznania policjantów i strażaków, jak również rzeczowy materiał dowodowy korelowały z tą relacją. Powyższe ustalenia utwierdziły Sąd Najwyższy w przekonaniu, że zeznania pokrzywdzonej stały się rzetelnym i wiarygodnym dowodem w sprawie.

Podsumowując, wnikliwa kontrola postępowania odwoławczego przeprowadzona na etapie kasacyjnym w przedmiotowej sprawie nie potwierdziła w najmniejszym stopniu zastrzeżeń przedstawionych w skardze i skutkowała oddaleniem jej jako oczywiście bezzasadnej (art. 535 § 3 k.p.k.). Sąd Najwyższy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił T.O. od obowiązku ponoszenia kosztów za postępowanie kasacyjne.